

חֲפֹצֶךָ וְדָבַר דְּבַר מָה הוּא. וּמֵאֵי גְרִיעוֹתָא הוּא לְשַׁבַּת

אבל מש"כ 'ממצוא חפצך ודבר דבר' קשה למה יש איסור בזה ולמה הוא גריעות ופגם

לשבת שידברו בו דיבורי חול.

דיבורי חול בשבת הוא גריעות ופגם לשבת

אָמַר לִיה, וְדָאֵי גְרִיעוֹתָא הוּא, דְּלִית לָךְ מְלָה וּמְלָה

דְּנַפִּיק מִפּוּמִיָּה דְּבַר נֶשׁ, דְּלִית לָהּ קָלָא, וְסִלְקָא

לְעִילָא, וְאַתְעַר מְלָה אֲחֵרָא אלא השיב רבי יצחק לרבי יוסי שודאי דיבורי

חול בשבת הוא גריעות ופגם לשבת, כי אין לך כל מילה ומילה שיוצאת מפה האדם שאין

לה קול שהוא ההבל העולה מדיבורו, וזה הקול עולה למעלה ועולה עד המקום של הקול

העליון ומעורר שם דבר אחר כנגדו. וּמֵאֵי הוּא ואיזה דבר הוא מעורר. הַהוּא

דְּאֲקָרִי חוּל, (לְעִילָא) מֵאֵינּוּן יוּמִין דְּחוּל. וְכַד אֲתַעַר חוּל

בְּיוֹמָא קַדִּישָׁא, גְרִיעוֹתָא הוּא לְעִילָא וְדָאֵי אלא הוא מעורר

את המלאך מטטרו"ן הנקרא חול בערך האצילות, והוא מאלו השולטים בימות החול,

וכאשר מתעורר זה המלאך מטטרו"ן הנקרא חול ביום שבת קודש אז זה ודאי גריעות ופגם

למעלה, כי ע"כ מתלבשת השכינה במטטרו"ן ואז נפגם הייחוד של שבת באצילות.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלֵי עֲלִיָּה, מֵאֵן

הוּא דְּבַעֵי לְאַפְרָשָׁא זְוונָא דִּילָן. מֵאֵן הוּא דְּבַעֵי חוּל

דְּכָא ואז הקב"ה שהוא ז"א והשכינה הנקראת כנסת ישראל שואלים עליו מי הוא זה

הרוצה להפריד את הייחוד שלנו ומי רוצה לעורר את החול כאן ע"י שמתלבש מטטרו"ן

הלימוד היומני

לע"נ כרמלה בת אסתר ואליהו ע"ה

הנקרא חול בשכינה ואז נמנע הייחוד באצילות. **עֲתִיקָא קְדִישָׁא לָא אֶתְתְּחִיזִי, וְלָא שְׂרִיא עַל חוּל** ועי"כ גם העתיק הקדוש הוא לא נראה ולא שורה על השכינה המלובשת במטטרו"ן הנקרא חול בערך האצילות.

הרהור מותר בשבת שלא נעשה ממנו קול

בְּגִין כְּדֵי, הִרְהוּר מוּתָר ומשום כך ההרהור מותר בשבת [זו]. **מֵאִי טַעְמָא** ומה הסיבה לדבר. **בְּגִין דִּהִרְהוּר לָא עֵבִיד מְדִי וְלָא אֶתְעֵבִיד מִנִּיהַ קְלָא, וְלָא סָלִיק** אלא בגלל שההרהור לא עושה דבר ולא נעשה ממנו קול ולכן הוא אינו עולה ומעורר את הקול העליון. **אֲבַל לְבִתָּר דְּאֶפִּיק מְלָה מְפּוּמִּיהַ, הַהוּא מְלָה אֶתְעֵבִיד קְלָא, וּבְקַע אֲוִירִין וְרְקִיעִין, וְסָלְקָא לְעִילָא, וְאֶתְעֵר מְלָה אַחֲרָא** אבל אחרי שהאדם מוציא את דיבור החול מפיו אז אותו הדיבור נעשה קול והוא עולה למעלה ובוקע את האוירים והרקיעים והוא מעורר את הקול האחר כנגדו. **וְעַל דָּא מְמַצּוּא חֲפְצֵךְ וְדָבָר דְּדָבָר פְּתִיב** ולכן כתוב ממצוא חפצך דבר דבר כי הדיבור אסור מאחר שע"כ מתעורר הקול העליון ונפגם הייחוד של זו"ן. **וּמֵאֵן דְּאֶפִּיק מְלָה קְדִישָׁא מְפּוּמִּיהַ, מְלָה דְּאֲזַרְיִיתָא, אֶתְעֵבִיד מִנִּיהַ קְלָא, וְסָלִיק לְעִילָא** אבל מי שמוציא מפיו מילה

אור הרשב"י

[זו] כדאיתא בשבת קי"ג ע"ב ודבר דבר שלא
יהא דבורך בשבת כדבורך של חול דבור אסור

הלימוד היומני

לע"נ כרמלה בת אסתר ואליהו ע"ה

קדושה כגון דברי תורה אז נעשה מדבריו קול והוא עולה למעלה, ואת־ערו
 קדושי מלִכָּא עֲלָאָה, וּמִתְעַטְרָן בְּרִישֵׁיהּ, וּכְדִין
 אֲשֶׁתִּכַּח חֲדוּתָא לְעֵילָא וְתַתָּא ועי"כ מתעוררים ונמשכים קדושות
 המוחין של המלך העליון ז"א והם מתעטרים בראשו ועי"כ נמצאת השמחה למעלה ולמטה.

מקשה רבי יוסי מהשרוי בתענית בשבת

אִמַּר לִיהּ, וְדָאֵי הֵכִי הוּא. וְהָא שְׁמַעְנָא מְלָה אמר רבי יוסי
 לרבי יצחק שודאי כך הוא הפירוש והרי שמעתי מכבר שכך הוא פירושו. אֲבָל
 מָאן דְּשָׂאֲרֵי בְּתַעֲנִיתָא בְּשַׁבְּתָא, עָבִיד גְּרִיעוּתָא
 לְשַׁבְּתָא, אוֹ לָא אבל קשה לי שמי ששרוי בתענית חלום בשבת האם הוא עושה
 גריעות ופגם בשבת מאחר שהוא מבטל את מצות עונג שבת או שלא עושה פגם מאחר
 שהוא בשב ואל תעשה. אֵי תִימָא דְלָא עָבִיד גְּרִיעוּתָא, הָא
 סְעוּדָתֵי דְמְהִימְנוּתָא בְּטִיל מְנִיָּה, וְעוֹנְשֵׁיהּ סְגִי, הָא
 חֲדוּתָא דְשַׁבְּתָא בְּטִיל מְנִיָּה ואם תאמר שהוא לא עושה גריעות וחסרון
 בשבת הרי בטל ממנו סעודות א"א וזו"ן הנקראים אמונה ואז עונשו גדול מאחר שהוא ביטל
 ממנו את שמחת השבת והוא מפריד את ייחוד זו"ן בעצם ואם כן למה הותר לו להתענות
 בשבת.

כולם שואלים על השרוי בתענית בשבת מדוע הוא שונה ונמצא בצער

**אָמַר לִיה, מְלָה דָּא שְׁמַעְנָא, דְּדָא הוּא דְּאִשְׁחָן עֲלֵיהּ
מְלַעֲיָלָא, מְכַל בְּנֵי עֲלָמָא** השיב לו רבי יצחק לרבי יוסי שדבר

זה כך שמעתי, כי על זה האיש מסתכלים עליו מלמעלה בכדי להרע לו יותר מכל בני העולם
כי בבחינת נשמתו אין הז"ת דו"א שובתים אלא הם גוזרים עליו דין ולכן מותר לו להתענות

בכדי שיתבטל הדין ויתהפך לרחמים ומכיון שהוא קיבל הוראה על הדבר ההוא בחלומו לכן

מותר לו להתענות עליו (רמ"ק). **בְּגִין דְּהָאֵי יוֹמָא, חֲדוּתָא הוּא
לְעֵילָא וְתַתָּא. חֲדוּתָא דְּכָל חֲדוּוֹן. חֲדוּתָא, דְּכָל**

מְהִימְנוּתָא בֵּיהּ אֲשַׁתְּכַח ובגלל שביום השבת יש שמחה בעליונים

והתחתונים והוא שמחה יותר מכל שמחת המועדים והשמחה של כל האצילות הנקרא

אמונה נמצאת בו. **וְאִפִּילוּ רְשָׁעִים דְּגִיחָנָם נִיחָין בְּהָאֵי יוֹמָא.**

וְהָאֵי בַר נָשׁ לִית לֵיהּ חֲדוּהָ, וְלִית לֵיהּ נִיחָא, וְשִׁנְיָא

דָּא מְכַל עֲלָאִין וְתַתָּאִין ואפילו הרשעים שבגיהנם נחים באותו יום של שבת

[12] ואילו האדם המתענה תענית חלום בשבת אין לו שמחה ואין לו נחת. **כְּלָהוּ**

אור הרשב"י

ימות השבת ושבת לא עלית, א"ל כל מי שאינו
משמר את השבת אצלכם ברצונו, כאן הוא
משמר אותו בעל כרחו, א"ל וכי עמל יש לכם
שאתם עמלים כל ימות השבת, ובשבת אתם
נוחים, א"ל כל ימות השבת אנו נידונים ובשבת
אנו נוחין.

[12] כדאיתא במדרש בבראשית רבה א"ל והרי
המעלה את המת בזכורו יובית, שהוא עולה כל
ימות השבת ובשבת אינו עולה והוא גברא
ליהוי בדק באביוהו, חד זמן צריך ובדק באביוהו
וסלק כל יומא דשבתא, ובשבתא לא סלק,
בחד שבתא אסקיה א"ל אבא מן דמיתת
איתעבדית יהודי, אתמאה, מפני מה עלית כל

הלימוד היומי

לע"נ כרמלה בת אסתר ואליהו ע"ה